त्रवस्य मम पर्यन्तः किं नु स्यादिति मेदिनीं ।
कलयन्तमिवोद्गम्य कंधरां धीरया दृशा ॥ २२ ॥
किंचिद्गत्वा च संप्राप्य समां भूमिं स भूपतिः ।
अश्वमुत्तेजयामास तेजस्वत्याः प्रदर्शयन् ॥ २३ ॥
सो ऽश्वस्तत्पार्ष्णिवातेन यन्त्रेणेवेरितः शरः ।
जगाम क्वाप्यतिजवाद्लक्ष्यो लोकलोचनैः ॥ २४ ॥
तद्दृष्ट्वा विह्वले सैन्ये कयारोहाः सहस्रधा ।
अन्वधावन्न च प्रापुस्तमश्वापहृतं नृपं ॥ २५ ॥
ततश्चानिष्टमाशङ्क्य ससैन्या मन्त्रिणो भयात् ।
आदाय देवीं क्रन्दन्तीं निवृत्योज्जयिनीं ययुः ॥ २६ ॥
तत्र ते पिहितद्वारकृतप्राकारगुप्तयः ।
राज्ञः प्रवृत्तिं चिन्वन्तस्तस्थुराश्वासितप्रजाः ॥ २७ ॥
अत्रान्तरे स राजापि नीतो ऽभूतेन वाजिना ।
सरौद्रसिंहसंचारां दुर्गां विन्ध्याटवीं क्षणात् ॥ २८ ॥
तत्र दैवात्स्थिते तस्मिन्नश्वे स सहसा नृपः ।
आसीन्महाटवीदृत्तदिग्मोहो विह्वलाकुलः ॥ २९ ॥
गतिमन्यामपश्यंश्च सो ऽवतीर्य प्रणम्य च ।
तं जगादाश्वजातिज्ञो राजा वरतुरंगमं ॥ ३० ॥
देवस्त्वं न प्रभुर्द्रोहं त्वादृशः कर्तुमर्हति ।
तन्मे त्वमेव शरणं शिवेन नय मां पथा ॥ ३१ ॥
तच्छ्रुत्वा सानुतापः सन्सो ऽश्वो जातिस्मरस्तदा ।
तत्तथेत्यग्रहीद्बुद्ध्या दैवतं हि कयोत्तमाः ॥ ३२ ॥
ततो राज्ञि समारूढे स प्रतस्थे तुरंगमः ।
स्वच्छशीताम्बुसरसा मार्गेणाधत्तमच्छिदा ॥ ३३ ॥